Od autora bestselleru Půlnoční knihovna

Otec Vánoce a já

Matt Haig

Ilustroval Chris Mould

Ukázka z elektronické knihy Otec Vánoce a já. Kupte na Palmknihy.cz.

Otec VÁNOCE a já

MATT HAIG

Ilustroval CHRIS MOULD

Přeložila Dominika Křesťanová

Czech edition © Argo, 2024
Copyright © Matt Haig, 2017
Illustrations copyright © Chris Mould, 2017
Copyright licensed by Canongate Books Ltd. Arranged
with Andrew Nurnberg Associates International Limited
Translation © Dominika Křesťanová, 2024

ISBN 978-80-257-4487-1 (váz.)
ISBN 978-80-257-4628-8 (e-kniha)

Pro Pearl, Lucase a Andreu

Někde jinde

ožná si myslíte, že o Otci Vánocích víte už všechno. A *leccos* doopravdy víte. Nejspíš je vám známo, jak je to s hračkářskou dílnou a se soby. A víte, co se děje každého Štědrého večera. Pochopitelně.

O něčem ale dost možná nevíte. Totiž o mně.

Začnu tím, že vám povím pár snadno uvěřitelných věcí.

Jmenuju se Amélie Darrecková a mám černého kocoura jménem Kapitán Sazinka. Narodila jsem se v Londýně a žila jsem tam do svých jedenácti. A pak jsem žila *někde jinde*.

Právě to *někde jinde* by vám mohlo připadat trochu nepravděpodobné.

Mohla bych vám asi navykládat, že jsem se odstěhovala do Finska, to byste mi beze všeho uvěřili, protože Finsko je na mapě. A je to v podstatě pravda. Opravdu jsem se přestěhovala do Finska, daleko daleko *daleko* na sever až za část Finska, které

Ukázka z elektronické knihy Otec Vánoce a já. Kupte na Palmknihy.cz.

se říká Laponsko. To *někde jinde*, kde jsem žila, se jmenuje prostě a jednoduše Daleký sever a město má jméno Elfhelm. Elfhelm už na žádných mapách nenajdete. Myslím na lidských. A je to proto, že *většina lidí Elfhelm nevidí*, je pro ně *neviditelný*. Elfhelm je totiž kouzelné místo, a abyste ho viděli, musíte věřit v kouzla. Jenže mapy obvykle kreslí lidé, kteří na kouzla nevěří ani trochu.

V mnoha ohledech je Elfhelm úplně normální město. Městečko. Vlastně větší vesnice. A jsou tu normální věci, jako obchody, domy a radnice. Jsou tu ulice, stromy, a dokonce banka.

Lidé, kteří tu žijí, jsou ale *úplně* jiní než já. I než vy.

Dokonce to ani nejsou lidé. Tedy lidé jako *lidé*.

Jsou zvláštní. Jsou kouzelní.

Jsou, abych tak řekla…

Jsou to elfové. Věc se ale má tak, že když máte kolem sebe jenom elfy, nejsou ty podivné odlišné bytosti oni.

Kdepak.

Jste to vy.

Sobí ulice číslo 7

Otec Vánoce bydlel na kraji Elfhelmu v Sobí ulici číslo 7, hned vedle Sobí louky.

Jeho dům, tak jako řada dalších v tomhle městě, byl postavený z vyztuženého perníku a na rozdíl od skoro všech ostatních domů měl dveře natolik vysoké, že jste se nemuseli ohýbat, když jste šli dovnitř.

Uvnitř byla spousta báječných věcí. Třeba skluzavka z prvního patra do přízemí. Zvonek u dveří hrál „Rolničky rolničky“. Všude se válely hračky. Police v kuchyni byly plné sklenic s těmi nejúžasnějšími dobrotami, s čokoládou, perníčky a moruškovým džemem. V obýváku visely na zdi sobky, což je něco jako kukačky, jen z nich místo kukačky vyskakuje sob. A neměřily čas tak jako běžné lidské hodiny nudnými čísly, třeba „šest hodin“ nebo „tři čtvrtě na deset“. Ukazovaly elfí čas, takže bylo třeba „děsně brzo“ nebo „už máš být v posteli“.

Otec Vánoce tu žil až dosud sám, ale hned požádal elfího výrobce postelí jménem Šlofík, aby pro nás vyrobil další dvě postele a pro Kapitána Sazinku ten nejútulnější kočičí košík na světě.

„Dneska se ale vyspím dole na trampolíně,“ prohlásil první den. Tvrdil, že je to úžasně pohodlná trampolína.

Dvě postele navíc potřeboval Otec Vánoce ze dvou důvodů. Jedním byla Mary Ethel Wintersová a druhým já.

Otec Vánoce byl do Mary zamilovaný. Kdykoli se na ni podíval, celý zčervenal. A ona ho taky milovala.

Mary byla ta nejlaskavější a nejmilejší žena, jakou jsem kdy potkala. Tváře měla červené jako jablíčka a úsměvem uměla prohřát celou místnost. Seznámily jsme se, když jsem ještě byla v Londýně a když se stalo to nejhorší, co mě kdy mohlo potkat. Maminka

se živila čištěním komínů a dostala z toho nějakou příšernou nemoc. Starala jsem se o ni, jak nejlíp jsem uměla, ale nakonec ji nemoc přemohla. Maminka umřela a já tomu nemohla zabránit. Tatínek od nás odešel, když jsem byla ještě malinká, a tak mě pak zavřeli do robotárny pana Jeremiáše Plazila. Byla jsem tam nadobro nešťastná, ale Mary, která tam pracovala v kuchyni, na mě byla vždycky hodná. Do řídké kaše, kterou jsme dostávali k jídlu, nám potají přidávala lžíci medu. Nikdy jí to nezapomenu.

Měla dřív hodně těžký život. Než se dostala do robotárny, neměla kde bydlet a spala na lavičce u mostu Tower Bridge obklopená holuby.

Ukázka z elektronické knihy Otec Vánoce a já. Kupte na Palmknihy.cz.

No, a když jsem pak díky Otci Vánocům i s Kapitánem Sazinkou z robotárny utekla, šla Mary s námi. A moc se jí tu líbilo, stejně jako mně.

Přijeli jsme do Elfhelmu na Štědrý den, kdy všechny děti na světě rozbalují dárky, dali jsme si tu největší večeři, jakou jsem kdy viděla, a poslouchali bezvadnou veselou muziku elfí kapely Zvonky štěstí. Smáli jsme se, zpívali a tancovali šlupák. Šlupák je děsně složitý elfí tanec, při kterém se hodně poskakuje, hodně točí a občas se kouzlem vznesete do vzduchu.

„Myslím, že se ti tady bude líbit," řekl mi Otec Vánoce, když jsme pak bruslili na zamrzlém jezeře.

„Taky si myslím," přikývla jsem.

A líbilo. Vážně se mi tu líbilo. Aspoň ze začátku. Než jsem si to štěstí rozbila na milión kousků.

Ukázka z elektronické knihy Otec Vánoce a já. Kupte na Palmknihy.cz.